

“... ”

II - İTİRAZIN GEREKÇESİ :

İnebolu Sulh Ceza Mahkemesi'nin, itirazına dayanak yaptığı gerekçeler özetle şöyledir :

6831 sayılı Kanunun 17. maddesinin orman içinde eskiden açılmış olan tarlanın işlenmesi ve ekilmesini yasaklaması, anılan maddenin birinci fıkrasının yaptığı yollamayla 93. maddesinin uygulanmasını gerektirecektir. "Orman içi köy" halkının atalarından kalma tarlaları kullanmalarına rağmen, görevlilerin kimi köylüler hakkında tutanak düzenledikleri, kimi köylüler hakkında ise bu yola; başvurmadıkları bir gerçektir. Bu durum, eşitlik ilkesini zedelemektedir. Eşitsizliğin yasadan değil, görevlilerin tutumundan kaynaklandığı söylenebilir; ancak, köylünün açma tarihi bile belli olmayan, atasından kalmış olan tarlayı, eskiden yapılmış evini ve ağılını kullanmasını, yasayı eşit uygulayarak tümünden yasaklama, toplum gerçeğine aykırı olduğu kadar, Anayasa'nın 170. maddesinin amacına da ters düşer.

Hâkimin köyde, bütün orman köylüsü için 6831 sayılı Kanunun 17. maddesinin ve 83. maddesinin birinci fıkrasının uygulanması gerektiğini görmesine karşılık, tesadüfen hakkında kamu davası açılan kişi için ceza, yaptırım uygulama - durumunda kalması, vicdanına göre hüküm kuramaması sonucunu doğurur. Bunun ise, Anayasa'nın 138. Maddesindeki : "Hakimler, görevlerinde bağımsızdırlar; Anayasaya, kanuna ve hukuka uygun olarak vicdani kanaatlarına göre hüküm verirler..." hükmüne aykırı bulunduğu ortadadır.

Bu uygulama, Anayasa'nın 170. maddesinin açıklaması niteliğinde olan 7/10/1983 günlü, 2924 sayılı Orman Köylülerinin Kalkındırılmalarının Desteklenmesi Hakkında Kanun'la çeliştiği gibi, doğrudan doğruya yukarıda anılan Anayasa maddesine de aykırıdır.

Gerçekten, Anayasa'nın 170. maddesinin birinci fıkrasının, orman içi köyler halkının kısmen veya tamamen orman dışına yerleştirilmesinin kanunla düzenleneceğini belirtmesi, yerleştirme yapıncaya kadar duruma katlanılmasını ifade eder. Köylünün hem orman içinde bulunduğunu kabul etmek hem de orman içindeki tarlasını kullanmasını engellemek akla uygun düşmez ve yasaya uymaz.

Anayasa'nın 170. maddesinin üçüncü fıkrasının, "Orman içinden nakledilen köyler halkına ait araziler, Devlet ormanı olarak derhal ağaçlandırılır" hükmü de bu görüşü doğrulamaktadır.

"Orman içi köylüsü" ormanda doğmuş ve büyümüştür. Yaşamı ormana bağlıdır. Atasının orman içindeki evini kullanmakta; onun eskiden ormanı tahrip ederek açtığı tarlayı ekip biçmektedir. Başkaca bir yaşam kaynağı da bulunmamaktadır. Bu imkanın elinden alınması onu tam bir çaresizlik içinde bırakır. Oysa Anayasa'nın 17. maddesi, yaşama hakkını güvence altına almıştır.

Öte yandan, Anayasa'nın Başlangıç kısmı, her Türk vatandaşının hukuk düzeni içinde onurlu bir hayat sürdürme ve maddi, manevi varlığını bu yönde geliştirme ve millet hayatının her türlü tecellisinde ortak olma haklarından söz eder: Orman köylüsü çaresizliğine ormancının ve hakimnin neden olduğunu sanacak, giderek onların şahsında Devleti kendisine hasım görerek,

Esas Sayısı: 1984/10

Karar Sayısı: 1985/2

Devlete ve düzene karşı çıkacaktır. Oysa, hakimin görevi, vatandaş Devlete karşı duruma getirmek değildir. 6831 sayılı Orman Kanunu'nun 17. maddesinin açıklanan hükmü ve uygulanması vatandaşın Devlete karşı çıkma sonucunu doğuracak niteliktedir.”